

merita causæ, gloss. l. 10 t. 6 part. 3. — novus secundum Angelum est confusor litium, et medicus novus occisor parentum, n. 2 l. 2 tit. 6 part. 5. — novus potius debet sumere partes rei, quam actoris, dict. n. 2. — an possit esse Monachus, stante paupertate sui Monasterii, num. 6 ibi. — Advocati vociferantes, et boatu triumphali loquentes, qualiter reprehendantur, num. 7 l. ibi. — Advocatus, qui non reperitur in matricula, censetur esse privatus, n. 6 l. 13 tit. 6 part. 3. — qui sumit causas injustas, qualiter in conscientia teneatur, ibi n. 4. — qui scit secreta causæ, nolens pro moderato salario postulare, compellitur per judicem, neque potest advocare pro adversa parte, postquam scit secreta litis, n. 2 cum aliis ibi, l. 10 tit. 6 part. 3.

ADVOCARE quæ personæ possint pro se, et parentibus, non pro aliis, gloss. l. 3 tit. 6 part. 6. — qui sint prohibiti, si forte iudice ignorante postulent, et an teneat processus, n. 4 l. 3 ibi. — Advocationis officium hodie plus ad subversionem veritatis, quam ad dilucidationem justitiæ exercetur, n. 2 in proœmio t. 6. p. 3.

AER temperatus, et de ejus utilitatibus, per n. 1 l. 2 tit. 31 part. 2.

ÆRA, quid significet, n. 27 in proœm. Partitarum.

ÆSTIMATIO, et ad æstimationem faciendam, sive in juramento affectionis, sive veritatis, quantum tempus inspiciatur, num. 8 l. 11 tit. 11 part. 5. — rei commodatæ, an faciat, ut periculum rei commodatæ transeat in commodatarium, num. 2 l. 71 tit. 18 part. 3. — rerum minoris, an fiet antequam à tutore ponantur in inventario, et qualiter describi debeant, n. 5 l. 99 t. 18 part. 3. — locum habet, ubi res petita non potest restitui, num. 4 l. 16 tit. 22 part. 3. — soluta eo quod quis rem amisit, si postea res ad dominum revertatur, an æstimationem, vel rem petere possit, n. 4 l. 19 tit. 22 part. 3. — Et quid si adhuc æstimationem non solvit, ei res compareat, an ad solutionem ipsius teneatur, n. 5 dict. l. 19. — Æstimatio facit, ut maritus possit dotem æstimatam vendere cui voluerit, et tunc quando illud facere possit, n. 4 l. 7 tit. 11 part. 4. — Et talis æstimatio faciet emptionem, quando à principio fuit dos æstimata, cum data fuit, secus si postea, ibi. — Æstimatio dotis quando facta dicetur, ita scilicet, quod faciat emptionem, et an ambo debeant consentire, n. 1 l. 16 tit. 11 part. 4. — Et quid si in plus quam valet æstimatur res, ibi n. 2. — Æstimatio in dubio semper facit emptionem, n. 2 l. 18 tit. 11 part. 4. — Et quid, si data re æstimata maritus promisit dotem reddere, an tunc præcisè teneatur ad æstimationem, ibidem. — Et quid si maritus velit rem æstimatam reddere in eadem bonitate, et non æstimationem, an sit audiendus, ibidem. — Et quid si res æstimetur constante matrimonio, ibi. — Et an valeat pactum, ut re data in dotem æstimata periculum sit mulieri, dict. n. 3 l. 18 tit. 11 part. 4. — Æstimatio rei dotalis facta tantum, ut cognoscatur rei datæ diminutio, vel augmentum, obligat maritum, ut ad damna teneatur, n. 2 l. 19 ibi. — Et quid si vir de voluntate uxoris vendit fundum in majori pretio quam fuit æstimatum, ibidem. — Æstimatio an faciat emptionem, quando illæ res quæ æstimantur, dantur, cum sit conventum, quod

eadem res reddantur habita ratione augmenti, vel diminutionis, ibi. — Et quid si expresse, ut dictum est, istud non dicatur, an intelligatur, ut res reddatur habita ratione augmenti, vel diminutionis, ibidem. — Et quid si res non deterioraretur in sua substantia, sed in pretio, vel è contra, et de qua deterioratione istud debeat intelligi, ibi n. 3. — Æstimatio rei dotalis, si fiat ante nuptias, et nuptiis adhuc non secutis pereat res, cujus periculo pereat, n. 4 l. 22 tit. 11 part. 4. — mutui, an fiat secundum tempus in quo durabit caristia, an verò secundum communem æstimationem, n. 2 l. 8 t. 1 p. 5. — Et an fiet secundum valorem rerum illius loci, quo datum fuit, an verò secundum valorem loci, in quo postea petitur, vide ibi n. 3. — Æstimatio, an crescat à tempore moræ usque ad sententiam, et an post, dict. n. 3 dict. l. 8 tit. 1 part. 5. — an crescat, ex eo quod quis fuit extra iudicium interpellatus, si postea non solverit, n. 4 ibi. — si sit soluta à commodatario domino rei sibi commodatæ, quæ res amissa fuit, si postea illa appareat, qualis actio sibi detur, n. 1 l. 8 tit. 2 part. 3. — an debeatur quando hæres non potest emere rem alienam alicui per testatorem legatam, et quis de jure Canonico, n. 3 l. 10 tit. 9 part. 6. — an debeatur, quando legatur aliqua res majoris et quando, n. 3 quæst. 19 l. 10 tit. 26 part. 4. — an debeatur, quando res dotalis legatur, sive ab extremo, sive per maritum, dict. n. 3 quæst. 5 dict. l. 10. — an debeatur, quando à testatore legata fuit res, quæ legari non poterat, n. 5 l. 13 tit. 9 part. 6 et ibi n. 8 et 10. — an debeatur forensi, quando sibi fuit relictum legatum, quod ipse capere non poterat, dict. n. 10 dict. l. 3. — Et si mulier res æstimatas in dotem marito dedit, si illæ postea à marito sibi legentur, an ipsa res illas, et earum æstimationem habere debeat, n. 3 quæst. 2 l. 16 tit. 9 part. 6. — Et an et quando possessor hæreditatis, à quo evincitur, teneatur ad æstimationem fructuum ipsius hæreditatis, quando fructus restituere non potest, n. 2 cum aliis ibi, l. 4 tit. 14 part. 6 per text. ibi. — Æstimatio damni dati per aliquem qualiter fieri debeat, et quibus perpensis, n. 18 per text. ibi, tit. 13 part. 7. — Et an cum juramento actoris, et iudicis taxatione, vide ibi in n. 4 per illum text. — Et an in æstimatione damni non singulari pretium, sed commune sit attendendum, n. 4 ad fin. — Æstimatio damni dati per gregem alicujus in agro alieno qualiter fiat, et qualiter æstimabitur damnum datum in frumento, quando adhuc erat in herba, n. 1 cum sequentibus, l. 24 per illum text. t. 13 part. 7. — Et quando damnum sic æstimatum ad dominum, vel ad ejus pastorem pertineat, ibi in n. 2 per illum text. — Et quid in pastoribus Clericorum, vel quando pastor detinere non potuit, dict. n. 2. — Et quid si dominus velit animalia dare pro noxa, et quando ad hoc teneatur, vel ad emendam damni, n. 3 et dict. l. 24 per text. ibi.

AFFECTUS solus an et quando sit punibilis, licet effectus non sequatur, n. 4, 5, 6, 7, 8 et 9 l. 2 per text. ibi, tit. 31 part. 7.

AFFINIS an in iudicio admittatur contra affinem, n. 1 l. 4 tit. 2 part. 3. — Et an defendat affinem sine mandato, n. 4 l. 10 tit. 5 part. 3. — Affinis an possit accusari

de injuria affinis, n. 3 l. 5 tit. 6 part. 4. — Affines ascendentes et descendentes in perpetuum contrahere non possunt, n. 7 dict. l. 3 tit. 6 part. 4. — Affinis, an agere possit pro injuria illata affini, et qualiter, n. 4 l. 2 tit. 11 part. 7.

AFFINITAS ut causetur qualis copula requiratur, n. 5 l. 4 tit. 1 part. 4. — contrahitur ex coitu fornicario, n. 4 l. 3 per text. ibi, tit. 2 part. 4. — et de ejus diffinitione, tam secundum jus civile, quam canonicum, et an contrahatur secundum illi si nuptiæ legitimæ non contrahantur, n. 1 l. 3 tit. 6 part. 4. — quare sic dicatur, et an concessa ratione affinitatis durent matrimonio soluto, ibidem. — nulla est inter virum, et uxorem, et quare, n. 2 dict. l. 3 tit. 6 part. 4. — non causatur, nisi semen viri intret claustra pudoris, et qualiter fiat hæc probatio, ibi in n. 4. — contracta inter ascendentes et descendentes impedit perpetuo, ut contrahere non possint, ibi n. 7. — an probetur per testes de auditu, n. 1 l. 20 t. 9 part. 4. — Affinitatis tres sunt gradus, ascendentes, descendentes, et collaterales, n. 1 per text. ibi l. 2 tit. 13 part. 6.

AFFIRMATIO an colligatur, si aliquis moveat caput versus pectus, n. 4 l. 2 tit. 14 part. 3.

AFFECTARE navem quis possit, et de ista affectatione, gloss. per text. ibi l. 77 tit. 18 part. 3. — Affectamentum, seu nulum quid sit, gloss. l. 1 et 2 tit. 8 part. 5.

AGAMENNON dicitur populorum pastor, vocatus fuit ab Homero, n. 1 l. 2 tit. 10 part. 2.

AGENS, agenti incumbit onus probandi, et sic dicenti substitutioni pupillari locum fore, n. 2 l. 1 tit. 14 part. 3. — ad damnum, vel injuriam sibi illatam quid in libello debeat expr. mere, gloss. per text. ibi in leg. 31 tit. 2 part. 3. — Agenti recuperandæ obstat notorius defectus proprietatis, n. 1 l. 18 tit. 10 part. 7. — Agere in quibus casibus quis invitus compellatur, n. 1 l. 46 tit. 2 part. 3. — invitus compellitur infamans, n. 2 l. 46 tit. 2 part. 3. — Sed coram quo iudice, an disfamati, vel infamantis, ibi n. 2.

AGER est terra, sine ædificio ad seminandum, n. 3 per text. ibi, l. 8 tit. 33 part. 6. — venditus, et in venditione dictum quod habeat decem jugeras, cum non haberet nisi sex, quid tunc fieri debet, n. 5 l. 56 tit. 8 part. 3. — venditus cum suis accessibus, quid importent ista verba, n. 4 l. 56 tit. 18 part. 3. — si occupatus sit à flumine per decem annos inter præsentés, et viginti inter absentes, an postea priori domino restituatur, n. 1 l. 32 tit. 28 part. 3. — si sit sterilis, et desertus, an possit aliquis illum intrare propria auctoritate, et illum laborare, n. 1 l. 49 tit. 28 part. 3. — cum metitur per mensorem ad hoc deputatum, an pars debet esse præsens, n. 1 l. 8 tit. 7 part. 7. — Et an seminato, et secato frumento, an adhuc qui seminavit, aliquid jus habeat in agro restili ad grana, vel ad aliud, n. 1 l. 10 t. 13 p. 7. — Ager, quod dicatur, et quando, n. 5 l. 8 per text. ibi tit. 33 part. 7.

AGRESSOR itinerum pro prima vice, an debet capitaliter puniri, si non occidit, vel occidere curaverit, n. 9 l. 4 tit. 16 part. 2. — Agressori an debeat attribui tota culpa in rixa, et sic quod ignoscatur provocato, n. 1 in

proœmio, tit. 2 part. 3. — Agressores itinerum, qui dicantur, et de eorum pœna, n. 5 l. 18 tit. 4 part. 7.

AGRICOLÆ qui dicantur, gloss. l. 4 per text., ibi tit. 20 part. 2.

AGNATUS, quando, et qualiter agnato succedat ab intestato, n. 6 l. 6 per text. ibi t. 13 part. 6.

AGNATI, an debeant citari in filii naturalis legitimatio- ne, v. n. 9 ad fin. l. 4 tit. 13 part. 4. — vocati ad successionem feudi antiqui, an eis obstet præscriptio longissima contra vassallum vendentem feudum, sicuti illa non nocet domino feudi directo, n. 3 quæst. 2 l. 10 tit. 26 part. 4. — qui in feudo antiquo succedere sperant, an prægraventur in aliquo, ex eo quod possessor feudi investituram intra annum et diem non petierit, n. 6 l. 10 tit. 26 part. 4.

AGNITIO debiti, an inducatur ex coacta voluntate debitoris, n. 4 l. 29 tit. 29 part. 3. — nihil operatur præscriptio completa, n. 4 dict. l. 29.

AGNUS lactatus debet decimari, antea verò non, n. 4 l. 10 tit. 20 part. 1.

ALAPA quare detur Confirmationis tempore, n. 4 l. 11 tit. 4 part. 1. — dicitur atrocissima injuria, n. 4 l. 20 tit. 9 part. 7.

ALEATOR dicitur ille, qui lusum aleæ apud se consuevit exercere causa sui emolumenti, sicut in cauponibus, n. 1 l. 6 t. 14 part. 7. — adeo est odiosus juri, ut neque injuriarum, neque legis Aquiliæ agere possit, si ludi occasione damnum sibi evenerit, n. 2 dict. l. 6 cum aliis ibi. — Aleatores Clerici, sive publici, sive secreti, qua pœna feriantur, n. 3 l. 57 tit. 5 part. 1.

ALLEGARE tantum sufficit per legatarios quod hæres sit eis suspectus in prosecutione causæ, ut ipsi cum eo iudicio esse possint, n. 4 l. 7 tit. 23 part. 3.

ALEXANDER Magnus cur in Venere non fuerit extremus, n. 5 l. 6 tit. 7 part. 2.

ALEVOSUS non dicitur ille, qui elapso termino inter eosposito adversarium aggreditur, n. 1 l. 3 per text. ibi tit. 11 part. 7.

ALBERICUS fuit fidelis observator antiquitatis, n. 1 in princ. l. 4 tit. 14 part. 7.

ALFAQUEUES Arabicè qui dicantur, in l. 1 tit. 30 p. 2.

ALFEREZ, vulgo in Hispania dictus, qui et Conestabilis alibi dicitur, et qualis esse debeat, et quod sit ejus officium, gloss. l. 16 per text. ibi tit. 9 part. 2.

ALFONSUS Rex, conditor Partitarum, cujus fuerit filius, n. 7 in proœmio Partitarum.

ALGUAZELUS, quis dicatur, et quid si præmonuerit malefactorem, n. 1 et 2 l. 20 t. 9 part. 2. — si cum potuit prohibere robaria, seu alia damna, non fecit, an teneatur ad emendam damni, glos. l. 20 tit. 9 part. 2. — quibus casibus poterit capere delinquentes sine mandato iudicis, n. 6 dict. l. 20.

ALIENIGENA Regni non potest succedere in castro Regni, etiamsi ex tenore majoris ipse vocatus sit, n. 6 l. 1 tit. 18 part. 2. — Et quid si chartam naturalitatis habeat, an et tunc admittendus sit, ibidem. — Alienigena, si de rebus Hispaniæ in Hispania majoriam fecerit, an omnia regulentur, secundum consuetudinem Hispaniæ, n. 2 in fin. l. 24 tit. 11 part. 4. — potest ex privilegio conse-

qui jus naturalitatis in alio Regno, et tales sunt vere cives, n. 14 l. 2 tit. 24 part. 4. — Et an isti ad beneficia admittantur si in concessione naturalitatis illud dictum non fuit, dict. n. 14. — Alienigena si per decennium in aliquo loco habitaverit, an hoc illi pro naturalitate prosit, ut et naturalis et oriundus ex illo Regno dicatur, ut beneficia et alia habere possit, dict. n. 4 l. 2 tit. 24 p. 4. — si in aliquo loco commoraverit per decennium, et ibidem filios procrearet, an filii ibi nati dicantur naturales illius loci, ubi nati fuerunt, si de animo redeundi ad propriam patriam, verè vel præsumptivè constiterit, n. 14 dict. l. 2.

ALIENATIO propriè dicitur quando transeat dominium et quid in materia alienationis rerum ecclesiæ, n. 11 l. 1 tit. 14 part. 1. — Et ideo alienata possessione alicujus ecclesiæ, talis alienatio non valet, etiamsi sola possessio alienetur, ibidem. — Alienantes possessiones in ecclesiam, seu in aliam personam exemptam in fraudem tributorum, quòd tunc non liberetur ab oneris præstatione, n. 4 l. 51 tit. 6 part. 1. — Alienare res ecclesiasticas ex causa sufficienti potest prælatus, gloss. l. 1 et n. 1 l. 2 tit. 14 part. 1. — Et an requiratur consensu Capituli, n. 1 dict. l. 2. — Alienatio rei ecclesiæ, an possit fieri absentibus non vocatis, et in quibus casibus debeant vocari, ibidem. — Et quid si maxima insit necessitas, ita quòd sit ecclesiæ damnosum expectare, ibidem. — Alienare an possit Episcopus res mobilis ecclesiæ sine consensu Capituli, quòd non, n. 1 in fine, l. 2 tit. 14 part. 1. — Alienatio rerum ecclesiasticarum, an debeat fieri cum solemnitate, scilicèt ut prius incipiatur à mobilibus, et sic quòd in tali alienatione requiratur causæ cognitio super hoc, n. 2 in dict. l. 2. — Alienari non possunt res minoris sine causæ cognitione, et solemnitate, scilicèt, quòd à mobilibus incipiatur, dict. n. 2. — Alienatio rerum ecclesiasticarum debet fieri cum causa, n. 4 ibi. — Alienari, an, et quando possit ecclesia res sibi à Regibus vel Imperatoribus concessas, gloss. fin. dict. l. 2 tit. 14 part. 1. — Et an leges in hoc loquentes, cum à jure Canonico non sint approbatæ, possint procedere, ibi. — Alienare, an possit ecclesia res sibi traditas cum pacto ne alienentur, et quando, ibi. — Alienatio rei ecclesiæ, licèt licita à principio sit, tamen si ecclesia ultra dimidiam lædatur, non valet, n. 5 l. 4 tit. 14 part. 1. — facta per Regem alicui alicujus Villæ cum sua jurisdictione, hoc non obstante, Rex ibi habebit supremam jurisdictionem, n. 12 l. 22 t. 15 part. 2. — Alienare non potest Rex civitates, et loca sui regni, sine consensu principum, et populorum, n. 21. 5 t. 15 part. 2. — Alienans castrum hostibus, incurrit in pœnam mortis, n. 9 l. 1 tit. 18 part. 2. — rem in potentiorum, qualiter puniatur, si dolosè fecerit, n. 2 l. 15 tit. 7 p. 3. — in potentiorum, sive sit actor, sive sit reus, tenetur certa pœna, et quid jure Partitarum, n. 1 l. 16 tit. 7 part. 3. — Alienatio non prohibetur fieri in potentiorum per viam ultimæ voluntatis, n. 1 l. 17 tit. 7 part. 3. — alicujus rei mobilis minoris, an debeat cum decreto judicis fieri, n. 8 l. 60 tit. 18 part. 5. — rei ecclesiasticæ, an, et quando valeat, et quibus concurrentibus, n. 1 l. 65 tit. 18 part. 5. — quam facit Episcopus de rebus

mensæ suæ, an debeat fieri cum auctoritate Archiepiscopi, n. 5 dict. l. 65. — alicujus rei immobilis ecclesiæ parochialis fieri debet cum consensu Episcopi, et quid si interveniat auctoritas Papæ, n. 5 dict. l. 65. — Et an ibidem intervenire debeat consensus parochianorum, vel patroni, n. 6 dict. l. 65. — Alienatio rei dotalis à marito facta, quando, et quibus interessentibus teneat, et quando non, n. 4 l. 7 tit. 11 part. 4. — simpliciter prohibita, an et necessaria alienatio prohibita censeatur, n. 1 in principio l. 10 tit. 26 part. 4. — à possessore majoriæ de rebus majoriæ cum Regis facultate facta, an valeat, si postea detegatur illum non esse verum majoriæ possessorem, sed illam ad alium pertinere, n. 1 quæst. 4 l. 10 tit. 26 part. 4. — extra familiam prohibita, quando extra familiam fieri possit, hoc non obstante, n. 1 quæst. 6 l. 10 tit. 26 part. 4. — Alienam rem prohibitam alienari, non solum ipse in pœnam incidet, sed et successor, qui ibidem consentit, ibidem. — Et quid si alienaverit in eum, qui in proximo loco debebat in majoria succedere, an tunc in pœnam alienanti impositam incidat, ibi quæst. 7. — Alienans rem majoriæ prohibitam alienari, si alienetur in fratrem ad quem majoria de proximo ventura est, et decedat, et ad illum majoria devenerit, an pretium illius rei repetere possit, vel si adhuc non solvit, tueri se aliqua exceptione, n. 1 quæst. 7. — rem majoriæ in alium sine Regis facultate, vel cum illa malè impetrata fuerit, si postea res illa à filio evincatur, an penes illum, vel penes patrem remanere debeat, dict. n. 1 quæst. 9. — Alienari, an possint bona majoriæ pro alendo possessore ipsius, vel ut ab hostibus redimatur, ibi in quæst. 10. — Alienans rem majoriæ, ut debita testatoris solvat, an in pœnam rem alienantis majoriæ incidat, et quando, ibi in quæst. 11. — rem majoriæ in sequentem in gradu, an propter hoc in aliquam pœnam incidat, n. 1 quæst. 12 l. 10 tit. 26 part. 4. — Et quid si alienatio ex aliqua causa non teneat, an alienans tunc in pœnam incidat, ibi in q. 15. — Alienans rem alienari prohibitam, si sit filius primæ tonsuræ, an pœnæ contra ipsum impositæ ligent eum, ibidem in q. 15. — majoriam, an videatur ille qui consentit alicujus magnatem esse in possessione majoriæ, cum eo dissimulans, et nollens petere, ibi in q. 16. — rem majoriæ, si ejus successor nolit illam redimere et petere, an alius sequens successor admittatur, et qualiter, ibi quæst. 18. — rem majoriæ in fraudem sui filii majoris, si filius iste decedat, an ejus filius major possit agere revocatoria contra talem fraudem, licèt fraus ejus respectu facta non fuerit, ibidem in quæst. 20. — Alienare res majoriæ, an videatur ille qui hypothecam securitati majoriæ appositam renuntiaverit, n. 1 quæst. 21 l. 10 tit. 26 part. 4. — Alienatio rei minimæ majoriæ, an inducat pœnam, ut contra alienantem servetur, licèt minimum sit, quòd alienatur ibidem quæst. 22. — si sit sub pœna prohibita uni vocato, an in aliis vocatis repetita censeatur, ibidem quæst. 27. — Alienare rem majoriæ, an videatur ille, qui cum esset in spe succedendi primus, alienationi consentit, ut in pœnam contra alienantes institutam incidat, et tunc pœnæ locus non erit nisi post rei traditionem, aliàs secus, ibidem in quæst. 29.

— Et an idem sit dicendum si remotior vocatus alienationi consentiret, et postea proximior consenserit, et an et quando ex tali consensu remotiori aliquod præjudicium generetur, ibi in quæst. 59 n. 1 dict. l. 10 t. 26 part. 4. — Alienari an possint res majoriæ propter famem, ibi quæst. 50. — Alienare prohibitus in majoria quæ fit cum facultate Regis, an bona illa pignorarè possit, ibi q. 31. — Alienatio rei prohibita tenet, et est valida, quando alienans illud in meliorem causam convertit, n. 1 quæst. 52 l. 10 tit. 26 part. 4. — vel alia quælibet diminutio, an videatur prohibita, quando simpliciter permutatio prohibita fuit, n. 1 quæst. 54 l. 10 tit. 26 part. 4. — Et an alienare videatur rem majoriæ successor in ea, qui solvit rem majoriæ à prædecessore alicui legatam, et an incidat in pœnam alienantis, n. 1 quæst. 55 l. 10 tit. 26 part. 4. — Alienationem rei majoriæ, si sciat proximior quòd fit, neque illam contradicat, an per hoc illi consentire videatur, dict. n. 1 quæst. 40. — Et an alienantis pœna puniatur ille, qui causam majoriæ in arbitrum compromisit, si arbiter illum condemnavit, ibi quæst. 41. — Alienatio majoriæ prohibita non videtur, si illa devenerit ad ultimum possessorem ipsius, neque ad illum talis prohibitio se extendet, ibi quæst. 42. — Alienationi majoriæ consentiens, an possit petere pretium, in dict. quæst. 42. — Alienatio majoriæ vel partis ejus, si à possessore ipsius de licentia Regis fiat, si in tali alienatione filius, qui in succedendo erat proximior, consenserit, an incidat in pœnam amissionis majoriæ propter ejus consensum, ibi quæst. 44. — majoriæ, vel alicujus rei ipsius, an valeat si fiat in modum transactionis, ibi quæst. 45. — rerum majoriæ prohibita à conditore ipsius, illa prohibitio in successoribus sibi locum vindicat, no verò in ipso majoriam faciente, quia et ipse vendere potest, n. 1 quæst. 47 l. 10 tit. 26 part. 4. — rei majoriæ, an videatur permissa conditori ipsius, etiam quando in Regis facultate cavetur, quòd majoria non possit revocari per facientem, ibidem. — Alienans rem de qua ipsemet majoriam fecerat necessitate rei familiaris, an videatur revocare dispositionem, et quid si sine causa alienaret, dict. n. 1 in dict. quæst. 47 ad ejus fin. — Alienatio si sit à lege, vel à testatore prohibita, an per consequens videatur ibi prohibita præscriptio, vel usucapio, vel an in talibus rebus sic alienari prohibitis præscriptioni locus sit, n. 5 quæst. 4 l. 10 tit. 26 part. 4. — qualis permittatur accusato de crimine gravi, et quando illam facere possit post accusationem, n. 2 et 7 l. 2 per text. ibi, tit. 4 part. 5. — quando præsumatur facta in fraudem alterius, et ex quibus hoc colligatur, dict. n. 7. — bonorum patris in præjudicium legitimæ filiorum facta, an filii revocare possint usque dum habeant suam legitimam, n. 15 l. 8 tit. 4 part. 5. — à tutore de rebus minoris facta, an valeat, et de quibus sic, n. 5 l. 4 tit. 5 part. 5 per text. ibidem. — à tutore facta de rebus minoris, ex quibus causis teneat, n. 4 et 5 ibi, et gloss. l. 18 tit. 16 part. 6, et gloss. penult. l. 60 tit. 18 part. 5. — Et an immobilia minoris alienari possint pro minoris utilitate, n. 5 dict. l. 4. — Alienatio facta de rebus communibus Civitatis non valet, et quando sic, et quando sufficiat licentia Regis, vel Præsidis,

n. 2 l. 15 tit. 5 part. 5. — prohibita emptori, an transeat ad ejus hæredes, n. 1 l. 45 tit. 5 part. 5. — prohibita hæredibus, an extendatur ad omnes hæredes, vel intelligatur tantum de primo, ibi. — si sit prohibita filiis, an ad nepotes extendatur, et quando, ibi. — Et sub isto verbo alienare omnes species alienationis comprehenduntur, n. 5 dict. l. 45 tit. 6 part. 5, et n. 1 l. 5 tit. 6 part. 6. — Alienatio ex dispositione legali, an habeat locum, ubi quis est alienare prohibitus per pactum, ibidem. — propriè loquendo quæ dicatur, ibi. — Et an prohibitus alienare incidat in pœnam, si tantum incipit, seu tentat alienare, ibi. — Et an prohibitus alienare, rem illam pleno jure seam esse dicatur quoad dominium, vel non, ibi. — Alienatio rei prohibita fieri sub pacto, quòd res ad venditorem redeat, an valeat, si per pactum fuit in emptorem translatum dominium; et per quæ verba fieri possit, ut dominium rei prohibita alienari in emptorem non transeat, ibi in n. 4. — si à venditore fieri prohibeatur per pactum, an tunc dominium in emptorem transeat, et quando, dict. n. 4 et 5 l. 45 tit. 5 part. 5. — si sit à patre prohibita, cum facit majoriam de tertio bonorum, an ex tali prohibitione impediatur domini translatio, dict. n. 5. — prohibita sine expressione causæ, quando valeat, et quando non, n. 2 et 5 l. 44 tit. 5 part. 5. — Et quando talis causa habeatur pro expressa, et quando non, et qualis causa esse dicatur, ibi in n. 9. — Alienatio vassallarum prohibita etiam sine expressione causæ valet, et quare, dict. n. 2 in fin. — prohibita pluribus, quibus res fuit relicta, an testator videatur vicissim fideicommissum relinquere, si contingat alterum eorum sine alterius consensu alienare, ibid. n. 5. — licèt sit a testatore prohibita, quando valeat, licèt contra prohibitionem sit factum, ibid. in n. 4. — an possit fieri per Principem de rebus alienis, sive credat rem illam esse suam, sive alienam, et illud faciet de plenitudine potestatis cum causa, vel sine, et quid præsumetur in dubio, n. 2 l. 53 tit. 5 part. 5. — Et quid si Rex aliquod jus habeat in re illa, ibid. — Et quid si res, quæ venditur, sit ecclesiæ, vel minoris, et quid si donetur ecclesiæ, ibi num. 5. — Et quid si donentur, vel vendatur res dotales mulieris, an in eis idem, quod in aliis, dicendum sit, ibid. — Et quid si vendatur, vel donetur à Rege res communis, quam habet cum alio, an tale factum teneat, v. n. 7 et 8 ibi. — Alienatio rei communis potius in consortem, quàm in extraneum fieri debet, aliàs consors pro tanto poterit rem illam retrahere, et plura in hac materia, v. per gloss. l. 53 t. 5 part. 5. — Et an emphyteuta possit locare rem emphyteuticam, vel commoditatem fructuandi alteri concedere ad longum tempus, et an istud sapiat naturam alienationis, n. 5 in princ. l. 29 tit. 8 part. 5. — Alienatio necessaria si fiat de re emphyteutica, ut pro debitis emphyteutæ, an debeat fieri de consensu domini, et illo requisito, dict. n. 5 quæst. 5. — emphyteutæ, si sit nulla, vel fiat pro parte, an propter hoc ipse cadat in totum à jure suo, ibi. — pignoris debitoris in secundum creditorem, antequam tradat primo rei pignoratæ possessionem, cujus effectus sit, et qualiter huic primo creditori consulatur, n. 5 l. 14 tit. 13 part. 5. — omnium